

Софія

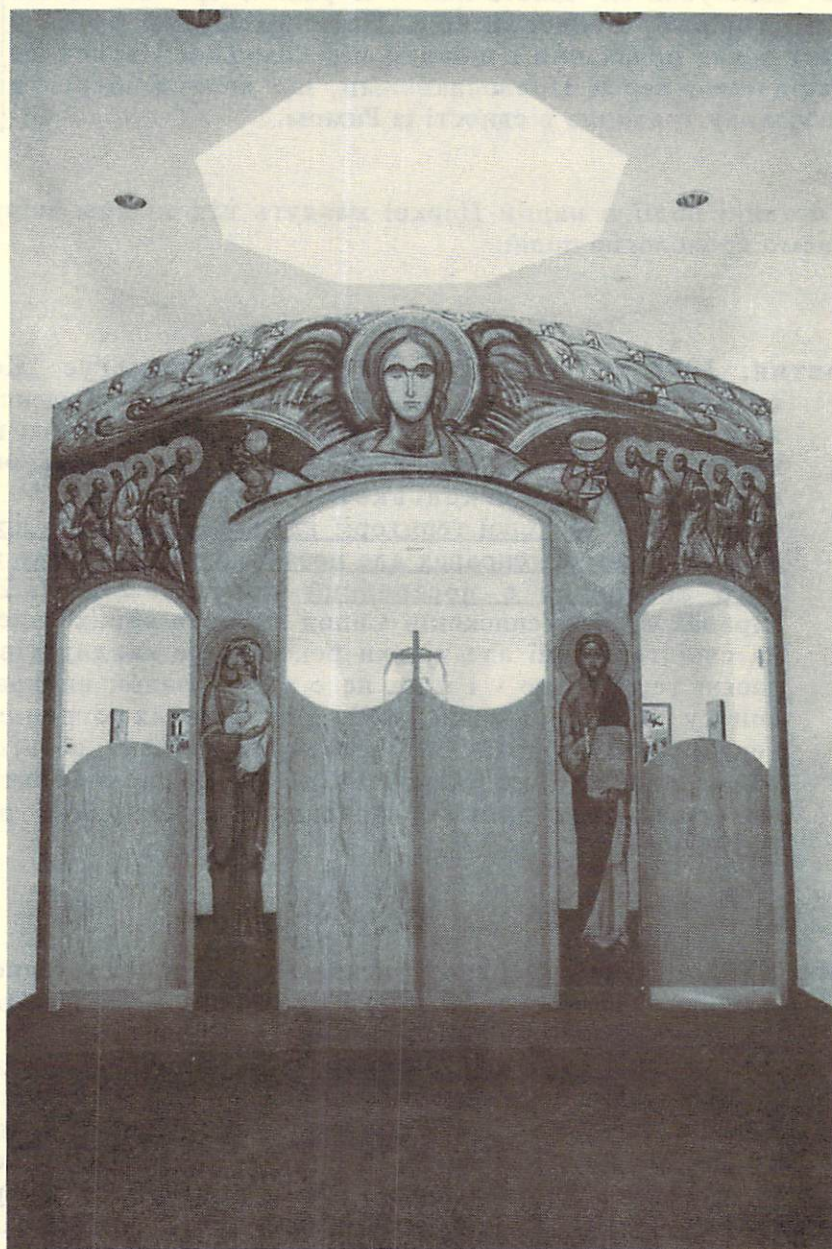

Sophia

Весна, 1993

#1, Том 2

КАПЛИЦЯ „СВ. СОФІЇ
В ІНСТИТУТІ ПАТРІАРХА ЙОСИФА

РЕДАКЦІЯ

В останніх місяцях події в нашій Церкві та довкруг нашої Церкви сприч

инили велике зажурення та неспокій між нашими вірними. Ми не бажаємо збільшувати контрверсії чи заколот однак щоби бути вірними Заповітові св.п. Патріярха Йосифа ми мусимо зареагувати до цих справ. Задум Патріярхату для нашої Української Греко-Католицької Церкви це передбачений спосіб забезпечення єдності нашої Церкви. Незважаючи на географічне відчуження від Рідних Земель чи відділення через покоління, Патріярхат доказував би єдність нашої Церкви котра має більш 1000 літну історію ! Воднораз, св.п. Патріярх Йосиф бачив в Патріярхаті доказ признання і пошани від Римської Церкви як також і свідчення перед Православними, що можна зберегти свою православну традицію в єдності із Римом.

На жаль, останні події в нашій Церкві кладуть під знаком запитання цей ідеал ! Подасмо хронологію подій:

18-го жовтня, 1990 - Папа Іван Павло II промульгує „Кодекс канонічного права для Східніх Церков„. Кодекс мав ввійти в життя з днем 1-го жовтня, 1991 р. В цім новім кодексі є зроблена чітка різниця між патріярхальною (чи верховно-архиепископською) територією та поза територією: в свої території глава Церкви має прямий авторитет в усіх справах але поза територією в більшості його авторитет є посередний (канон 78.2 і 181.2). У справах вибору єпископів Синод вибирає нових єпископів на свої території але тільки рекомендує кандидатів поза своєю територією - і папа не є зобов'язаний вибирати із списку Синоду (канон 149). В справах обмеження території Патріярха чи Верх. Архиепископа остаточний голос займає Папа (канок 146). Єпархії поза територією не лежать під прямою юрисдикцією Синоду а радше Ватикану !

17-го січня, 1991 - Папа ствердив єпископські титули архиепископа Стернюка, єпископа Дмитерка і єпископа Семеді. Одначе Ватиканський пів-офіціоз, L'Osservatore Romano згадав, що папа назначив Владик Курчабу, Сабригу і Вороновського допоміжними єпископами в Львові, Владик Білика і Василика допоміжними Івано-Франківському ордікарієві та Владик Маргітича і Головача допоміжними на Закарпатті. Не було пояснено чому цих назначено папою коли вони вже роками виконували ці функції в підпіллю.

Того ж самого дня Ватикан оголосив призначення Римско-католицьких єпископів на Україну - специфічно ординарії для Львова, Житомира і Кам'янця а також двох помічників до Львова. Із цим призначенням число ординарій-діоцезій для українців католиків рівнялися числі римско-католицьких хоч число римско-католиків (головно поляків) багато менше ! А що більше, згідно з новим канонічним правом всі українці-греко католики котрі жили поза Галичиною і Закарпаттю підлягали юрисдикції Римско католицьким ординарієм тих же територій хіба відновлено греко-католицькі єпархії тих територій або Патріярх-Верховний Архиепископ створив би адміністрації для тих областей !!!

13-го квітня, 1991 - Група польських шовіністів займають українську греко-католицьку катедру в Перемишлі. Вони твердять, що вони ніколи не дозволять щоби катедру передати в руки українців так як це було пляновано.

13-го квітня, 1991 - Ватикан проголосив призначення нових адміністрацій на території бувшого СРСР. На Білорусь: відновлено архидієцезію Мінськ-Могилев і створено дієцезію в Гродно. В Росії назначено архиепископа Кондрусевича апостольським адміністраціонером Москви і створено нове апостольське адміністраціонерство в Новосибірську для Сибіру. Створено нове апостольське адміністраціонерство на Казахстан. (В наслідок цих адміністраціонерних ревізій тому що нема греко-католицьких юрисдикцій на цих територіях всі українці греко-католики (по-верх 2 мільони) підлягають під юрисдикцією Римско-католицьких Владик !) Це означає що на території бувшого СРСР є по-верх 10 римско-католицьких єпископів а тільки 9 українців греко-католиків !

2-го червня, 1991 - Папа відвідує Перемишль. Не повернено Катедру св. Івана Хрестителя і перенесено інсталяцію Владики Мартиняка до іншого костела.

25-го березня, 1992 - Папа видає буль "Totus Tuus Poloniae Populus" в якому Перемишльська Єпархія підкорена під юрисдикцію Римско-католицького, варшавського примаса. Із цим Перемишль стає єпархією поза територією Патріярхату-Верховного архиепископства. Цим чином відірвано найстаршу українську греко-католицьку єпархію від Матірної Церкви.

9-10 серпня, 1992 - В пресовім комунікаті двох із трьох Закарпатських єпископів заявляють своє бажання відійти від юрисдикції Львова та підлягати прямо під Папою. Нунцій згодився, що єпархія може підлягати під його юрисдикцію (дуже не нормальне явище). Владика Семелі та Головач тепер є оправлені ігнорувати юрисдикцію Патріярха Любачівського та рішення Синоду !!!

17-31-го травня, 1992 - Синод УГКЦ пропонував створення нових єпархій на Західній Україні та визнання синодальної юрисдикції на всіх територіях України. Сумно, що хоч канон 85.3 дає Патріярхові-Верховному Архиепископові право створити нові єпархії на власні території не пояснено чому Синод цього не зробив а радше чекає на апробат Риму !

29-го грудня, 1992 - Ватикан назначує о. Романа Даниляка апостольським адміністратором *sede plena* Торонтонської Єпархії. Це назначення цілковито ігнорує рішення Синоду щодо назначення допоміжного єпископа та ігнорує пропонуваніх кандидатів на цей пост. Загально вважається, що о. Роман Даниляк є противником змагання за Патріярхат та критикував підхід Владики Борешького щоби висвячувати жонатих мужчин на священників.

2-го лютий, 1993 - Патріярх Мирослав Іван Любачівський видає пасторальний лист в якому закликає всіх українців греко-католиків з терпеливістю очікувати признання Ватиканом нашої церковної юрисдикції в Україні поза Галичиною !!!

березень, 1993 - Постійно ходять чутки що вкоротці Ватикан створить нову митрополію на Закарпатті котра матиме дві єпархії - митрополія не належатиме до юрисдикції УГКЦ але прямо підлягатиме Папі !

Ми вважаємо, що є поважні причини журитися про єдність і майбутнє Української Греко-Католицької Церкви. Ми не думаємо, що вище згадані факти дозволяють нам довіряти добрі волі Ватиканським бюрократам. Ми віримо, що треба щоби вони чули наш голос протесту !

**ДОПОМОЖІТЬ НАМ ОБОРОНЯТИ СПАДЩИНУ
ПАТРІЯРХА ЙОСИФА
ДОПОМОЖІТЬ НАМ ОБОРОНЯТИ ЄДНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО
КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ**

о. М. Материн
Екзекутивний Секретар

**„Будьте свідками Христа
В Україні і всіх країнах,
Вашого поселення,
аж до краю землі,
і до краю Вашого земного життя„**

Авторка, пані Мотря Фаринич із Гамільтону, з нагоди відкриття ІНСТИТУТУ ПАТРІЯРХА ЙОСИФА присвячує цих кілька рядків зі свого серця, мов нев'янучу квітку в народний вінок, на вічну пам'ять св. п. Патріярха Йосифа Сліпого.

„Будьте свідками Христа !„
О скільки в цих словах нам всім дороговказу....
Не наказу, -
А батьківської поради, щиросердечного прохання,
Поради ! Щоб вкласти ціль нам у серця, -
Для земного нашого життя,
І запоруку щасливого - вічного буття !

Бо він пізнав, що без Христа,
Душа людини, і народу, буде порожньою, пуста....
І цілим серцем намагався передати правду ту -
Кожній сестрі, кожному брату.

Христа - слова наш Патріярх у серце своє карбував,
Й на тому фундаменті, своє життя він будував,
Нехай же життя Патріярха -
Буде нам всім тим світлом що не гасне
Що в світі - темряві показує дорогу,
Туди, де сяє вічне світло !

Вкарбуймо й ми у серце своє, оці Христа - слова:
„Я виноградина, Ви - гілки. Хто перебуває в мені,
А я в ньому - той плід приносить щедро.
Без мене ж Ви нічого чинити не можете,
Якщо хтось у мені не перебуває, той мов гілка,
Буде викинута геть і всохне.,, (Йоан 15:5-6).

Вкарбуймо ! Й завжди пам'ятаймо !
Щоб та покірність в нас зростала,
Яка, є, Богу до вподоби,-
Що дає силу ніколи не коритись злу,
Що веде дух - людини до побіди.
Яку своїм - життям наш Йосиф Патріярх
Засвідчив перед світом, щоб світ узрів -
Для кого він, душею, серцем, і всім еством
До останнього віддиху жив, і вірно служив !

Завдяки старань п-ва Г. і О. Червоняк і дотацій лікарства докторами Я. Якібчук і Рослоський із Ст. Катеринс, як також і фінансовій щедрості др. Якібчука, „Релігійне Т-во „Св. Софія,“ переслала вже чотири посилки медикаментів до Львова для безкоштовного розповсюдження Церквою.

Фото: Працівники „Св. Софії,“ приготувляють пакунки медикаментів до висилки в Україну.

Лист подяки за першу висилку:

Рим, 21 квітня 1992

До Хвальної Управи
Релігійного Товариства «Свята Софія»
Українців Католиків
Ст. Катеринс, Онтаріо
Канада

Хвально Управо!

Прийміть щирю подяку за Ваш щедрий дар - пакунок з медикаментами, ліками, засобами особистої гігієни й іншими корисними речами, які Ви переслили до Канцелярії Блаженнішого Патріярха Мирослава Івана Кардинала Любачівського в Римі з призначенням на розподіл між нашим духовенством і вірними у Львові. Пакунок зайшов вчасно і в доброму стані, і в найближчих днях ми відправимо до Львова тягарівку, яка відвезе згаданий пакунок до Львова.

Нехай Всевишній Господь винагородить Вам сторицею за Ваше добре серце і вияви християнської солідарности.

З грядучим празником Христового Воскресення прийміть найщиріші побажання щедрих Божих ласк і благословень у Вашій важній праці для добра Української Церкви і Народу.

Христос Воскрес!

Воістину Воскрес!

o. Іван Дацько

о. д-р Іван Дацько
Генеральний Вікарій Львівської Архiepархії
Української Греко-Католицької Церкви

СПРОБА ХАРАКТЕРИСТИКИ ПЕРШОГО ЛЬВІВСЬКОГО СИНОДУ НА ВОЛІ

(Продовжуємо статтю п. Іванкова із попереднього числа „СОФІЇ”. Стаття подана щоби сприяти дискусію про ці питання в нашій Церкві - висловлені думки це думки автора а не зобов'язують Релігійне Товариство „Св. Софія.”)

СИНОД ЗРІКАЄТЬСЯ НАЙСТАРШОЇ НАШОЇ ПЕРЕМІСЬКОЇ СПАРХІЇ В КОРИСТЬ ПОЛЬЩІ

25-го березня, 1992 ми були свідками нечуваного акту, т.зв. „законного”, загарблення поляками нашої найстаршої (засн. 1087 р.) перемиської єпархії. Буллею "Totus Tuus Poloniae Populus" включено цю єпархію у склад Варшавської римо-католицької митрополії. Важко знайти якісь церковно-правні, екуменічні, чи пасторальні рації для цього акту. Виглядає, що польський політичний фактор був тут рішачим. Вже самі перші слова буллі „Весь твій Нарід Польщі,” вказували б на це. Поляки бажали б ослабити, а то й вилімінувати свідомий український елемент у Польщі. Українська Церква є їм на перешкоді, бо єднає духово своїх вірних з їхніми братами і сестрами в Україні. Отже треба цю Церкву спершу знеутралізувати, позбавити її українського змісту і східно-християнського характеру, а пізніше спольщити і златинщити. І постановили при помочі, на жаль, Римського Престолу включити її у польську Римо-Католицьку Церкву.

Правильно сказав Валентин Мороз: „Неможливо зламати людей, зробити їх рабами, доки не вкрадеш у них свята, доки не зруйнуєш традицій, доки не розтопчеш їхнього храму.” Прелюдією до цього безправ'я була відома афера з перемиською греко-католицькою катедрою в червні,

1992 р., яку поляки відмовилися звернути українцям. У тих протиукраїнських маніфестаціях вели перед польські монахи-Кармеліти босі (отже люди, які всеціло посвятили себе не службу Богові). Вкінці віддали цю справу Вселенському Архиресві до вирішення. Папа зробив рішення, але не в правдиво католицькому, вселенському дусі, тільки в дусі польських інтересів. Катедру постановив залишити полякам, а українцям подаровано польський військовий римо-католицький костьол Пресв. Серця Христового. Виглядає, що вже цей польський, в готичному стилі збудований, костьол був тим зловіщим символом-оменом того, що має статися.

Може бути, що це був також „пробний бальончик”, як zareагують українці на цей акт несправедливості. Великої реакції не було, за виїмком Преосв. Івана Мартиняка, наша ієрархія мовчала; були навіть похвали, що це було розумне, справедливе рішення. Тепер прийшов час на властивий, остаточний удар. За катедрою забрано також цілу перемиську єпархію. Ми одержали справедливу заплату за холуйство і потурання злу.

А як zareагували тепер наші Владики на офіційному форумі нашого, першого на волі Синоду Української Греко-Католицької Церкви? Чи осудили цей негідний, несправедливий акт загарблення частини нашої Помісної Церкви? Ні! Синод zareагував покійно і послушно. Висловлено, вправді

жаль з цього приводу, але ніякі протести, як про це свідчить дуже лояльний „Лист Владик Синоду до Святішого Отця”, п.з. „Просимо Вашу Святість посприяти нашій Перемиській Єпархії....”, Владики виявили навіть стурбованість, що „Тепер наша єдність з Апостольською Столицею стає предметом фальшивих інформацій і наклепів (значить, все в порядку, ніхто нічого не скривдив - прим. автора) зі сторони Православної Церкви в Польщі, в діяспорі, а передусім в Україні.”

І хоч Владики ствердили факт, що „Перемиська Єпархія є найстаршою з усіх Єпархій УГКЦ, яка історично завжди була пов'язана з Києво-Галицькою Митрополією”, то не висловлено ніяких домагань, щоб цю єдність цілої нашої Церкви далі зберегти. Зате запропоновано „компромісову”, дуже вигідну для поляків, але неfortunну для українців, розв'язку: „Якщо дієцезією в Лодзі - Польща, підпорядковано безпосередньо Апостольській Столиці, чому не зроблено цього також з Перемиською Єпархією, якщо вона вже не могла б залишитися частиною Галицької Митрополії ... Зараз у відродженій молодій українській державі належне місце має Католицька Церква Римо-Католицького обряду, де є відновлена Митрополія ... Таке ж саме місце сподіваємось, знайде Католицька Церква східного обряду також в Католицькій Польщі....”

Вкінці звертаються Владики до Папи з проханням створити окрему Греко-Католицьку Митрополію в Польщі, яка була б безпосередньо підлеглою Римському Папі. Факт залишається, що цією пропозицією створення нібито окремої, незалежної від польської ієрархії, української греко-католицької Митрополії в Польщі, під безпосередньою юрисдикцією

Римського Папи, цей Перший Синод у Львові, у вільній Українській Державі, офіційно і формально зрікається цієї найстаршої своєї єпархії.

Цю ампутацію стараються облегшити знечулюючими медикаментами і прикривають її заслоною різних мнених, ніби логічних аргументів і оправдувань, але правда є проста, легка, самозрозуміла. Невелика для нас буде різниця, чи ця Церква в Польщі буде залежна польського варшавського примаса, чи прямо від Римського Папи. Рим і Варшава є собі дуже близькі. В одному і другому випадку вислід буде той самий: остаточне златинщення і польонізація цієї Церкви.

Треба бути дуже легковірним, щоб ставити знак рівняння між польською Римо-католицькою Митрополією в Україні і цією запропонованою Греко-Католицькою „Митрополією” в Польщі. Польська Митрополія в Україні є могутня, впливова, цілковито незалежна від Української Греко-Католицької Митрополії; вона є предметом особливої опіки Папи і Ватикану; Папський Нунцій в Києві зі своїм секретарем поляком будуть свою окрему увагу присвячувати інтересам польських римо-католиків. Ця Церква не є в стані дефензиви, але офензиви, при помочі Риму і наївних українських „єкуменістів”, буде поширювати свої впливи церковні і політичні не тільки в Галичині, але і по цілій Україні.

Цілковито інакша доля чекає нашу Українську Церкву в Польщі. Вона є слабка і опущена, бо навіть Синод УГКЦ у вільній Україні не став в її обороні. Є велика можливість, що її переіменують на Польську Греко-Католицьку Церкву, введуть польську мову до проповідей і богослужб, запровадять новий календар, вкінці цілковито включають її в

польську Римо-Католицьку Церкву з повною згодою Ватикану. Українці в Польщі залишаються духовими сиротами, без рідної Матері - Української Церкви. Так отже ця запропонована, нова „Митрополія,” в Польщі - це ще одна ілюзія, де за імпазантною назвою „митрополії,” криється невесела дійсність і поганий кінець.

ДЕЩО ПРО ІНШІ ВИСЛІДИ СИНОДАЛЬНИХ НАРАД

У „Зверненні Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви до Українського Народу,” подані найголовніші висліди синодальних нарад. На жаль, немає тут прецизности і ясности у цих інформативних повідомленнях. Деякі інформації неповні, не віддають справжнього змісту результатів цих нарад. Багато є тут краснорічivosti, релігійно-патріотичних фраз, багато емоційної реторики; все те тільки притемнює властиву істоту цього звернення: звіт з виконаної праці Синоду.

Цей Синод мав бути повноправний і законодавчий, переломовий, як „Перший Синод воскреслої Церкви в незалежній Українській Державі,” (Слова із проповіді Блаженнішого Мирослава Івана на відкритті Синоду, 17-го травня, 1992). Але в перебізі цього Синоду і його вислідах ми цієї повноправности, переломовости і законодавчого авторитету ніяк не бачили. З усіх звітів, які нам доступні, виглядає, що уневажнення Львівського Псевдосиноду з 1946 р. було єдиним правним актом цього Синоду. Крім цього Синод не видав ніяких законів, ніяких правних постанов, ніяких рішучих заяв і прохань, несміливих пропозицій, некорисних для нас компромісів, тощо.

Щодо „Деклярації Неважности Львівського Псевдособору - 1946 р.,” виданої нашим Синодом, варто б пригадати, що така „Деклярація уневажнення,” вже відбулася раніше, але Рим не заапробував її. На Синоді наших Владик, що відбувся в Римі, у днях 25 листопада до 1 грудня, 1980 р., під проводом Блаженнішого Патріярха Йосифа, видано декларіцію про уневажнення цього Синоду з 1946р. Проти цієї декларіції запротестував московський Патріярх і Папа Іван Павло II у своєму листі до Патріярха, 24 січня 1981 виразно заявив, що він такої декларіції не потвердив, тому вона є неважна. Тепер „єкуменічна,” ситуація змінялася, бо московський Патріярх осудив римо-католицьку „інвазію,” на теренах колишнього Радянського Союзу і виразно заявив, що не бажає відвідин Папи в Москві. Наслідком цього є дозвіл Папи на видання такої декларіції.

У зв'язку з проблемою перемиської єпархії подано неповну і неточну інформацію: „Ми в окремий спосіб підкреслили єдність нашої найстаршої Перемиської Єпархії з матірньою Церквою Києво-Галицької Митрополії, і ми вдячні Владиці, духовенству і вірним цієї Єпархії, які, не зважаючи на політичні границі, плекають цей живий зв'язок з нашою Матірньою Церквою.” На підставі цієї ентузіастичної заяви хтось міг би виробити собі неправдивий погляд, що ця єпархія перебуває в повній єдності з Києво-Галицькою Митрополією, тоді як у дійсності Синод зрікся її.

Дивує нас дуже, що ні словечком не згадано про Закарпаття, де два мадярофільські Владики бажають приєднатися до мадярської римо-католицької митрополії. З інших джерел довідуємось, що до Риму вислано прохання, щоб долю цієї єпархії

вирішено голосуванням. Це щось нечуване, щоби про майбутність нашої Церкви на нашій етнографічній території, в границях української держави рішало голосування, в якому можуть бути різні надужиття. У випадку перемиської єпархії Синод кермується „державним” принципом, тут навпаки - „традиційним”, бо через спротив чужих окупантів Закарпаття не могло належати в минулому до Галицької Митрополії. Чому така велика безпринциповість! І ще до того на нашу шкоду!

СПРАВА ПАТРІАРХАТУ

Найголовнішою точкою синодальних нарад мало бути позитивне полагодження справи патріархату. Тепер є вже власна територія, є власна незалежна держава, а вже особливо мучеництво і переслідування нашої Церкви за вірність Римському Престолові створює реальні підстави, і навіть моральне зобов'язання зі сторони Проводу Католицької Церкви для успішного полагодження цієї пекучої проблеми.

Також і загал нашого громадянства очікує від офіційно визнаного патріархату якихсь величезних, майже чудесних змін. Є загальне переконання, що з хвилиною визнання Папою нашого патріархату, Ватикан перестане вміщуватися у внутрішні справи нашої Помісної Церкви, а наш ново-іменований Патріарх і Синод почнуть діяти більше самостійно, випрацюють власну церковну політику та ідеологію, нав'яжуть приязні відносини з УАПЦерквою і дбатимуть вже про інтереси своєї Помісної Церкви, свого народу, своєї держави.

На жаль, на такі зміни не знаєся. Ніхто владою не хоче ділитися (навіть у Церкві). І якщо Папа навіть і визнає офіційно наш

патріархат, то зробить це в першій мірі тому, що в цьому патріархаті не бачитиме ніякої перешкоди для дальшого повного контролювання нашої Церкви Ватиканом. Наш останній Синод напевно ще більше утвердив його в такому переконанні.

Треба нам усвідомити, що властиво вже маємо патріаршу церковну структуру, хоч ще не формально. Блаженніший Мирослав Іван постійно запевняє нас, що вже маємо Верховне Архиепископство з патріарховірними правами. Та незважаючи на це, наша Церква не діє як повноправна церковна одиниця, тільки як якась римська колонія. Так само діятиме і як Патріарша Церква. Титул Патріарха тут нічого не змінить.

Як відомо, у справі визнання патріархату Синод вислав до Папи петицію з підписами усіх Владик і вважає цю подію чи не найбільшим своїм досягненням. Але петиція - це невідповідна, неавторитетна і, звичайно, неуспішна форма полагодження вагомих справ. Хтонебудь може написати петицію. Повноправний, законодавчий Синод повинен був схвалити патріархат і таке схвалення було б уже правним документом, який можна предложити Папі до затвердження. Це була б уже правна основа для такого важливого акту, як офіційне визнання патріархату Головою Вселенської Церкви.

Виглядає, що Синод не спромігся на свій власний правний декрет, тільки на звичайну петицію. Та й ту петицію не відважився Синод подати до загального відома, поки Папа не перечитає її і не поробить евентуально, певні зміни в тексті. Так, що ця петиція, яку ми прочитали, є вже „цензурована”, і може навіть виправлена, не є вона оригінальна і автентична. Так, як

і цілий той Синод не є автентичний.

КІНЦЕВІ ВИСНОВКИ

Ті, що очікували від цього нашого Першого Синоду на волі якихсь епохальних, історично-творчих актів, мусіли глибоко розчарувалися цими дуже скромними вислідами; а ще більше розчарувалися напевно характером, атмосферою, духовою настановою цього Синоду. Цей Синод не діяв як „найвища законодавча влада в Помісній Церкві„ (Слова з проповіді Блаженнішого Мирослава Івана з 17 травня, 1992), але як якийсь підрядний, дорадчий тільки синод Папи, що предкладає йому деякі прохання і пропозиції. Ми не виступали тут як господарі у своїй рідній Помісній Українській Католицькій Церкві, за яку проляли ріки крові і поклали гори трупів, але як якісь наемники в чужих панів.

Цей Синод був різким контрастом до всього того, що діялося кругом нього: до цього весняного, воскресно-хвилюючого настрою, до цих великих надій, з якими слідкуємо уважно за подіями у новій, воскреслій Україні. Ні! Це не був Синод український, вільний, гідний відбутися у Львові на Святоюрській Горі, у демократичній, незалежній Україні. Згідно із сучасною, індустріально-комерційною термінологією ми могли б назвати його "Made in Rome" .

Коли б так наші державні провідники (хоч і вони не є досконалі) відзначилися такою покірністю, згідливістю, і пошаною до „Старшого Брата„, як церковні Пастирі, то вони вже давно віддали б і Крим і Чорноморську флоту і Одесу і Харків і все, що тільки Москва не забажала б. Дякуймо Господеві, що такими вони не є.

Яка ж тоді є рада на це? Треба розвинути в Україні сильний, активний мирянський рух, з великою участю молоді. Завданням цього руху було б не „льояльна співпраця„ з Владиками, але рішуча вимога до нашого Церковного проводу вести нашу Церкву шляхом справжньої помісности, підметности, самоуправління. Другий Ватиканський Собор дає нам повне моральне право до цього.

Наша Церква має бути вільною Українською Церквою вільного, державного українського народу, яка перебуває в євхаристійній єдності з Римським Престолом і бажає установити таку єдність з іншими Церквами Сходу і Заходу, а передусім з Українською Автокефальною Православною Церквою.

Така настанова повинна бути нашим „Вірую„, нашою гідною відповіддю на закулісові махінації чужих, які далі хочуть вдержати Українську Греко-Католицьку Церкву в невільничому, колоніальному стані.

COMMUNITY TRUST

ДО НАС МОЖНА ЗВЕРТАТИСЯ
У СПРАВІ СПАДКІВ.
МИ ДОПОМАГАЄМО:

- ◆ Оформити офіційне ствердження заповіту
- ◆ Зайнятися Похороном, якщо вимагається
- ◆ Розподілити майно поміж спадкоємців згідно з вимогами заповіту

Просимо звертатися до Відділу Управління
Спадщинами (Estates Administration)
на нашу адресу:

АДРІЯНА МАНИЛО

WE CAN ASSIST YOU IN MATTERS OF
ESTATE ADMINISTRATION IN THE
FOLLOWING WAYS:

- ◆ Arrange for probate of the Will
- ◆ Attend to funeral arrangements, if so required
- ◆ Distribute the Estate to beneficiaries according to the terms of your Will

*For further details about our services please
contact our Estates Administration Department
located at*

2271 Bloor Street West
Toronto, Ontario M6S 1P1
Telephone: (416) 763-2291

⌄ Ви можете відтягати Ваші пожертви від дохідового податку. ⌄

❧ ЩИРА ПОДЯКА УСІМ НАШИМ
ЖЕРТВОДАВЦЯМ ЗА ЩЕДРИСТЬ, БЕЗ
ЯКОЇ МИ НЕ МОГЛИ Б
ДРУГИМ ПОМАГАТИ. ❧

"ST. SOPHIA"
RELIGIOUS ASSOCIATION
OF UKRAINIAN CATHOLICS
IN CANADA,

85 LAKESHORE ROAD
ST. CATHARINES, ONTARIO
L2N 2T6